

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.680 van 7 december 2001
in de zaak A. 101.639/XIV-2591.**

In zake : XXX,
 verblijvende te 8750 WINGENE,
 Opvangcentrum Rode Kruis,
 Boskapeldreef 6

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 12 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 januari 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten en van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2001 waarbij deze beslissing wordt bevestigd;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 3 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste-auditeur afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 20 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. van den BOSSCHE die, loco advocaat V. VEREECKE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 28 december 2000 en zich vluchteling verklaart op 5 januari 2001; dat op 5 januari 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 20 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de beide thans bestreden beslissingen zijn; dat wat deze laatste beslissing betreft, deze het beroep verwerpt omdat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is;

2. Overwegende dat het huidig beroep eveneens gericht is tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 januari 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat deze beslissing echter werd bevestigd door de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2001; dat, gelet op de devolutieve kracht van het in artikel 63/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verkort: vreemdelingenwet) bedoeld dringend beroep bij de commissaris-generaal, het beroep tegen voornoemde beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken niet ontvankelijk is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een enig middel “Bevoegdheidsoverschrijding, schending redelijkheidsbeginsel materiële motiveringsplicht en Conventie van Genève” aanvoert; dat zij dit als volgt uiteenzet :

“Artikel 52 §2 Vreemdelingenwet stelt:

‘De minister kan beslissen dat aan de vreemdeling de toegang tot 's lands grondgebied wordt geweigerd (...) :

6° Wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het voormelde Internationaal Verdrag.’

(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken verwierp de asielaanvraag, zeggende (stuk 1): «betrokkene baseert haar asielaanvraag op de algemene toestand van racisme en discriminatie ten opzichte van de zigeuners in XXX. Ze zou dakloos zijn en niet aan werk geraken omwille van zijn afkomst. Hun uitkering zou niet hoog genoeg zijn om van te leven. Ze maakt echter geen melding van concrete gebeurtenissen maar heeft het over een gevoel van onveiligheid. Dit is niet voldoende om een ernstige aanwijzing te zijn van een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève.».

(...)

De DVZ overschrijdt haar bevoegdheid in de ontvankelijkheidsfase, minstens mist haar beslissing een materiële rechtens aanvaardbaar motief.

Verzoekster vluchtte op 27 december 2001 samen met haar gezin naar België en vroeg politiek asiel, gesteund op vervolging wegens haar R.-origine (stuk 2) (cf. artikel 1 (2) Conventie Genève 28 juli 1951). In de beslissing DVZ (stuk 1) staat trouwens uitdrukkelijk.

In de ontvankelijkheidsfase volstaat het dat gegevens worden aangebracht die wijzen op vervolging ex. Conventie Genève (...).

Er is slechts sprake van onontvankelijkheid wanneer de asielzoeker geen enkel element aanbrengt dat verband houdt met het Vluchtelingenverdrag of met andere criteria die asiel wettigen. Bijvoorbeeld wanneer betrokkene expliciet toegeeft zijn land verlaten te hebben op grond van louter familiale, sociale en economische motieven (...).

In casu wordt zeer duidelijk het verband benadrukt tussen het origine van verzoekster en de daden van racisme en vervolging.

De Commissaris-Generaal maakt zich deze foutieve redenering eigen waar zij haar beslissing als volgt motiveert (stuk 2) :

«Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene ».

(...)

De Commissaris-generaal overschrijdt daarbij zijn bevoegdheid (artikel 48 en 52 Vreemdelingenwet) waar hij stelt dat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat er ernstig risico bestaat voor schending van de Conventie van Genève.

Het is niet aan de asielzoeker het bewijs te leveren van de gegrondheid van zijn aanvraag (...).

De asielaanvraag kan enkel afgewezen worden voor zover deze kennelijk ongegrond is en NIET wanneer de aanvrager niet het bewijs zou leveren van de gegrondheid. Het bewijs van de gegrondheid kan enkel gevraagd worden in de gegrondheidsfase.

Het kennelijk ongegrondheidscriterium impliceert dat verder onderzoek nutteloos is (...). Twijfel omtrent de geloofwaardigheid van het verhaal volstaat niet (...).”;

3.2. Overwegende dat, voor zover het middel gericht is tegen de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, kan worden verwezen naar de uiteenzetting sub 2;

3.3.1. Overwegende dat de commissaris-generaal wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, §2, 2°, j° artikel 52, §1, 2°, a), j° artikel 63/2, §1, van de vreemdelingenwet kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk zijn;

3.3.2. Overwegende dat de verzoekende partij er in haar betoog van uitgaat dat de commissaris-generaal de artikelen 48 en 52, §2, 6° (lees 52, §2, 2° j° 52, §1, 7°) van de vreemdelingenwet schendt waar hij de asielaanvraag als kennelijk ongegrond afwijst stellende dat de verzoekende partij onvoldoende aantoonde dat er een ernstig risico bestaat voor schending van de conventie van Genève, m.a.w. dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, terwijl het in de ontvankelijkheidsfase niet aan de asielzoeker is om het bewijs te leveren van de gegrondheid van zijn asielaanvraag en het in tegendeel in die fase van de procedure “volstaat (...) dat gegevens worden aangebracht die wijzen op vervolging ex. Conventie Genève”, in casu vervolging wegens haar R.-origine;

Overwegende evenwel dat de beslissing van de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij als bedrieglijk verwerpt omdat “er dient te worden opgemerkt dat betrokkene belangrijke tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd voor de verschillende instanties (CGVS, dringend beroep) en haar verklaringen belangrijke tegenstrijdigheden vertonen met de verklaringen afgelegd door haar man”; dat de commissaris-generaal vervolgens deze tegenstrijdigheden opsomt en besluit dat, “gelet op de zwaarwichtigheid van deze tegenstrijdigheden en het feit dat deze slaan op de essentie van betrokkenes asielrelaas (...) er bijgevolg geen geloof meer (kan) aan gehecht worden”; dat de verzoekende partij dit weigeringsmotief van de asielaanvraag gegrond op het bedrieglijk karakter ervan noch de aangevoerde tegenstrijdigheden betwist; dat derhalve de kritiek van de verzoekende partij inzake de schending van het motief tot weigering omwille van de ‘kennelijke ongegrondheid’ van een asielaanvraag niet dienstig is;

Overwegende dat de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze de beslissing van de commissaris-generaal de ‘bevoegdheidsoverschrijding’, het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de conventie van Genève schendt; dat bovendien in zoverre zij de schending van artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen aanvoert, deze bepaling wat de geest, de

inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat deze verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt; dat aan deze bepaling derhalve een directe werking moet worden ontzegd; dat de verzoekende partij de rechtstreekse schending van artikel 1, A, (2), van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen niet dienstig kan invoeren; dat het enig middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven december tweeduizend en één, door :

de HH. G. DEBERSAQUES,
W. GEURTS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.